57e jaargang. — N° 117. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 1 October 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEF, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Driemaal per week, **6** fr. per jaar.
Tweemaal » **5** »
Eenmaal » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

TONGEREN, DEN 1 OCTOBER 1910.

'k Heb mijn schoonmoeder opgeëten.

MAXIME AUDOUIN NAVERTELD.

't Is met dat al reeds 39 jaar geleden — wat we oud worden ! — Nieuwjaar 1871, een paar maanden na het beleg door de Duitschers ; het leven te Parijs was nu juist geen kermisvermaak.

Men at wat men krijgen kon : honden, ratten, ja zelfs de kameelen en olifanten van den dierentuin ; sinds lang viel er geen katje meer te ontdekken in Parijs, en van de dieren, die er in den regel geslacht en geëten worden, konden alleen de rijkaars genieten.

Victor Hugo maakte in die dagen het vierregelige vers waarin hij aan iemand, die bij hem ten eten komen zou, meedeelde dat er niets anders overschoot dan Pegasus te slachten (het paard dat voor de dichters de zangbron deed ontspringen), en er een stuk van op te dienen.

Mijne vrouw en ik — huishouden van een klein ambtenaartje — waren menigmaal genoodzaakt een zeer denkbeeldig maal te gebruiken.

Hoe aangenaam werden wij dus verrast, toen wij op Nieuwjaarsdag van dokter Malivert eene uitnoodiging kregen, om te komen ontbijten, en onder op het briefje aangekondigd vonden : « er zal een lendenstuk opgediend worden. »

Met een lendenstuk, waarvan ! van een nijlpaard ! een giraf ! een luipaard of een leeuw ! Het briefje verzweeg den burgerlijken stand van het wilde dier — doch dat was het minste.

In den staat van uithongering, waarin wij verkeerden, zouden wij de lippen gelikt hebben voor een schijfje ratelslang.

Wij hadden juist den tijd om een beetje toilet te maken en voort ging het.

Onderweg zei mijne vrouw :

— En moeder ! wanneer zullen wij haar Nieuwjaar wenschen !

— Vanavond ! Moeder zal zelf wel inzien dat, als een feestmaal ons wacht, er verontschuldiging genoeg is. En begrijpt ze dat niet, zooveel te erger voor haar.

Een weinig later stonden we voor de deur van Malivert.

* *

Een vroolijke snuiter, die Malivert. Vroolijk overal en altijd. Of hij een been afzette of een glas Bordeaux dronk, zijn glimlach bleef onverstoorbaar dezelfde.

Als student in de medecijnen had hij een soort van beruchtheid verkregen voor de door hem uitgehaalde grappen, soms zeer gewaagde grappen.

Doch eenieder vermaakt zich op zijn eigen manier, niet waar ! Wij, wij konden met hem goed over de baan

Hij en ik hadden samen menige broek op de schoolbanken versleten ; niet lang geleden had hij met groote toewijding mijne schoonmoeder verpleegd ; in een wip was hij altoos ten onzent, als er iemand een beetje ongesteld was. Thans gaf hij ons opnieuw een doorslaande blijk zijner warme vriendschap, door ons deelgenoot te maken van een buitenkansje als zoo een lendenstuk.

Toen wij gebeld hadden, kwam hij zelf open doen — de huishoudster was in de keuken bezig — en leidde ons naar de eetkamer, waar ons een derde genoodigde al wachtte.

Malivert stelde hem aan ons voor. Dokter X., werkzaam in het gasthuis « la Piété. » En de gastheer voegde er bij : « Aan zijne vrijgevigheid danken wij deze tractatie ! »

Aan tafel ging ons 't hart open bij 't lezen der spijskaart : belegeringsbrood zebraworst, gebraad met gestoofde worteltjes, wijn, koffie en likeur.

Eene hongerige maag heeft geen ooren ; niemand sprak schier een woord ; ja, voor we aan de gestoofde worteltjes begonnen, was er niemand die sprak. Van de zebraworst en het lendenstuk bleef weldra enkel de herinnering over. Geleek de worst ons een weinig hard, wat het lendenstuk betrof, konden de aanzittenden niet uitgeroepen geraken over het sappige en malsche dezer lekkernij.

* *

Een lendenstuk, waarvan ! van welk dier ! Die vraag kwam telkens weer bij mij op. Allerhande gissingen deed ik : een bison, een giraf, klipgeit, kameel ! Ook meende ik dat er nu en dan een glimlach om de lippen speelde van den gastheer en zijnen vriend, den dokter, een lachje van verstandhouding, waardoor mijne nieuwsgierigheid nog meer geprikkeld werd.

— Tracht het geheim van dit gerecht niet te achterhalen, sprak Malivert op medelijdend-spottenden toon ; daardoor zoudt ge uw eigen genot bederven.

— Waarom !

— Omdat gij vooroordeelen hebt : om u een staaltje aan te halen : was het niet de ellende van het beleg, die u het vleesch van eene rat even lekker deed vinden als schapenbout !

— En gij, onverbeterlijke spotvogel, hebt gij geene vooroordeelen !

— Ik ! volstrekt niet. Ik ben een wetenschappelijk gevormd, dat wil zeggen, een positief man, geheel en al verstoken van het vermogen der verbeelding, waardoor het oordeel verduisterd wordt.

— Mij is het voldoende dat eene zaak in zichzelve goed is, en wat buiten mijne tong en mijn verhemelte wordt aangevoerd, reken ik niet.

— Ziet ge — ge moogt opspringen zooveel ge wilt — ziet ge als mij een sappig stuk menschenvleesch werd opge.... ziet ge, ge verbleekt al...

— O zoo... stamelde ik met gesmoorde stem, uw... uw... lendenstuk...

— Nu ja, mijn lendenstuk !

— Was toch geen menschenvl... !

— Menschenvleesch ! Wat zou dat ! Laten we een oogenblikje aannemen, dat dezen morgen op de operatietafel van mijn collega eene arme vrouw werd neergelegd, zoo pas door eene omnibus overreden.

— O, stamelde ik, eene vrouw ! en onwillekeurig schoof ik mijn stoel weg van dien des doktors.

— Lieve Hemel ! sprak deze, de schouders met hondsche onverschilligheid optrekkend, laat ik u liever onmiddellijk de volle waarheid meedeelen :

— Ja, 't was eene vrouw, zoo ongeveer 50 jaar oud, ofschoon slechts 40 schijnend. Op de linkerwang had zij eene moedervlek.

Twee wanhoopskreten onderbraken hem.

— Moeder ! riepen Ernestine en ik.

Die kannibalen hadden ons een stuk van Ernestin's moeder voorgezet ; ik had een gedeelte mijner schoonmoeder opgeëten !

Mijne vrouw viel in onmacht ; mij werd het groen en geel voor de oogen ; mijn hart keerde om in mijn lijf.

— Wat zijt ge dom, oliedom ! riep Malivert, die zich ongerust begon te maken over de grap, die hij niet zoo bedoelde.

Hij poogde mijne vrouw bij te brengen en herhaalde telkens : Wat zijt ge dom, oliedom ! Eene grap was het, anders niets.

— Eene grap ! hijgde ik.

— Ja, eene grap, door ons tweeën op touw gezet. Of moet men niet zijn best doen om de ellenden van het beleg te vergeten ! Gij zijt oliedom en kunt er gerust op zijn, dat gij in lang niet op het graf van uwe schoonmoeder zult hoeven te vermelden : « Zij was teeder, zij was zacht en hare kinderen beminden haar hartelijk. »

— Ge zult me toegeven, Malivert, dat de grap een beetje gewaagd is, zoo het een grap mag heeten.

— Een beetje gewaagd, het zij zoo. Maar ge twijfelt nog over het gerecht. Ik zal u de huid van het beestje toonen.

En de huishoudster bracht een gedeelte van een jong beerinnetje, dat Malivert van een rijkaard present gekregen had.

Dien avond — misschien voor het eerst in mijn leven ! — sloot ik mijne lieve schoonmoeder met blijdschap aan mijn hart !

Ditjes en Datjes.

HIJ. — Heeft de een of andere aap misschien met u gevrijd vóór ik met u trouwde !

Zij. — Ja.

Hij. — Het spijt me dat ge hem een blauwtje hebt laten loopen.

Zij. — Maar ik heb hem geen blauwtje laten loopen, ik heb hem genomen.

⁂ Noem mij eens, zei de onderwijzer, twee voortbrengselen van onzen tijd, die voor ons van het hoogste belang zijn en honderd jaar geleden niet bekend waren.

— Gij en ik, antwoordde de leerling.

⁂ HET ZOONTJE VAN WANNES. — Nolleken, een kleine boerenjongen, moest voor den eersten keer, in plaats van zijne moeder, in de stad naar de markt gaan.

« Luister wel » sprak de moeder, « en onthoud goed wat ge moet zeggen. Eerst zullen ze u vragen wie gij zijt, en ge zult antwoorden : het zoontje van langen Wannes ».

« Goed », zei Nolleken.

« Daarna zullen zij u vragen waarmeê gij naar de markt gekomen zijt ; dan moet gij antwoorden : met een koppel kiekens ».

« Ik heb het verstaan, moeder », zei Nolleken.

« Dan zullen ze u geld bieden, en gij zult zeggen : dat is niet genoeg, doet er nog zooveel bij. Zult ge dat allemaal goed onthouden » !

« Ja » antwoordde Nolleken, « ik zal 't niet vergeten ».

Aan de stadspoort zag Nolleken twee mannen staan met zilver op hunne klak en op hunne kleederen, en die vroegen hem :

« Manneken, wat hebt ge daar in uwen kort » !

« Het zoontje van Langen Wannes », zei Nolleken.

« Met wie houdt gij hier den zot » !

« Met een koppel kiekens » riep Nolleken.

« Wacht een beetje », sprak een van de mannen, « ik zal u een dozijn oorveegen geven ».

« Dat is niet genoeg », zei Nolleken, « doe er nog zooveel bij » !

⁂ EXCUUS. — Een heer logeerde met zijnen knecht Jan verscheidene dagen in een dorpsherberg. Vóór zijn vertrek vroeg hij de rekening en vond er tamelijk veel borreltjes op, die zijn knecht gedronken had.

« Jan », zei hij tegen hem « dat gij een enkel borreltje neemt daar heb ik niets tegen, maar dit gaat te ver ».

Jan zag op de rekening : 2 borreltjes voor den knecht, 1 dito, 1 dito ; 2 borreltjes voor den knecht, 2 dito, 1 dito, dito, enz.

« Hoor eens, mijnheer » zeide Jan, « die kerel bedriegt u. Borreltjes heb ik wel gedronken, maar geen enkel dito ».

⁂ EENE OPLOSSING. — Vertoornd abonnent : « Wat beteekent dat : mijn naam te vermelden onder de stertgevallen van gisteren » !

Opsteller : « 't Spijt me, mijnheer, het moet eene vergissing zijn ».

Abonnent : « Wat een last, een schade zal 't mij veroorzaken » !

Opsteller : « Nu, weet ge wat, we zullen u nu onder de « geboorten » vermelden ».

⁂ HET GEVOLG. — Moeder Sanders maakte eene opmerking aan haar zoontje.

« Gij hebt er geen zaken meê » zei de kleine.

« Foei » zei de moeder « dat is leelijk, dat is gevloekt » !

Eenige dagen later moest zoontje Sanders te biechten gaan.

« Gevloekt », biechtte het manneke.

« En wat hebt gij gezegd » vroeg de priester !

« Gij hebt er geene zaken meê », was 't antwoord.

⁂ HOE MEER HOE LIEVER. — In West-Vlaanderen bestaat nog het aartsvaderlijk gebruik op vele dorpen dat het gemeentehuis in eene herberg gevestigd is, tot groot genoegen van burgemeester, schepenen, raadsleden en gemeentebeambten, die aldus altijd in de gelegenheid zijn een glas te kunnen drinken, maar tot maledictie van het publiek.

Te W... is dit ook nog in de zeden. In groote letters prijkt op 't gebouw dat vooral tot herberg en afspanning dient : Gemeentehuis.

Rond de kermis moest dit opschrift herschilderd worden en een artist van het dorp werd met het gewichtig werk gelast.

Onmiddellijk ging hij aan 't werk en schilderde in groote letters : « Gemeent tehuis ». De schoolmeester ging voorbij en riep : Mensch dit is eene fout !

Doch van de hooge ladder riep de Rubens hem toe : Meester houd uw' sm...l, ik krijg veur ieder letter 'n half frankske.

—o— SCHANDALIG BEDROG ! — Pas toch op dat men U den echten Elixir De Kempenaar van Jacques Neefs Antwerpen geve, want er worden oneindig veel vervalschingen verkocht.

— MEN SPREEKT voor het oogenblik veel van de SUIKERIJ DER TRAPPISTEN, Vincart en zoon, welke, naar het schijnt, uitstekende koffie geeft.

Eene nieuwe meststof.

Sinds eenigen tijd is eene nieuwe mestof op de markt verschenen. De landbouwbladen hebben haar reeds verscheidene artikels to gewijd en ze staat vermeld in de prijs-couranten der voornaam-te meststoffenverkoopers. Welke is deze nieuwe meststof en welk vertrouwen moet de landbouwer haar schenken ? Men heeft ze « engrais magnésien » of magnesiahoudende meststof genoemd, omdat zij, in groote hoeveelheid, de vruchtbaarmakende stof, magnesia geheeten, inhoudt.

Volgens de laatste ontledingen, houdt deze meststof in : Oxyde van magnesia 33 °/ₒ, kalk 50 °/ₒ.

De vorm van oxyde is zeer gunstig tot de gelijkmaking door de plant en komt gemakkelijk in samenwerking met de organieke zuren van den grond.

Indien de meststof welke men aanbiedt nieuw is, nogtans is het vruchtbaarmakend princiep welke ze inhoudt sinds lang door de landbouwers bekend, tenzelfden titel als de stikstof, het phosphorisch zuur, de potasch en de kalk.

De magnesia bevindt zich in alle planten alsook in de lichamen der dieren en bijzonderlijk in de beenderen ; zij is, tenzelfden titel als de andere vruchtbaarmakende stoffen, noodzakelijk tot het voedsel der beesten en der planten, zij verdeelt zich in de plant op eene bijna gelijke wijze, doch terwijl de kalk zich bijna uitsluitelijk in de bladeren bevindt, ontmoet men de magnesia in het graan in grootere evenredigheid dan in het stroo; zijne rol is niet, heel en gansch, dezelfde als die van den kalk.

De hoeveelheden magnesia door de planten opgeslorpt verschillen natuurlijk in groote evenredigheden. Indien de graangewassen er maar betrekkelijk weinig behoefte aan hebben en zich, gemiddeld, te vrede stellen met ongeveer 20 kil. per hectaar, slorpen de voeder- en suikerbeeten en bijzonderlijk de klaver tot 60 kil. per hectaar, dit is te zeggen zooveel als phosphorisch zuur. Onder oogpunt der voorbrengst van den oogst, is het dus hoogenaamd niet onverschillig of de grond magnesia bevatte of niet ; zijne rol is juist vastgesteld in de voeding der plant en geen ander grondstof kan ze vervangen. Men heeft te veel de studie van deze grondstof alsook van hare uitwerksels op de planten verwaarloosd en het is mogelijk dat vele slechte uitslagen heeft bekomen, om reden dat de magnesia in den grond ontbrak.

De magnesia is zeer verspreid in de natuur. In den grond ontmoet men ze onder vorm van silicaat, 't is te zeggen in onoplosbaren stand die geen voordeel aan de planten kan bijbrengen. De oplosbare vorm bestaat in het algemeen enkel in zeer kleine hoedanigheid, en daarenboven nog is zij blootgesteld door de regenwaters weggespoeld te worden.

Het is onbetwisthaar dat het gebruik van meststof, magnesia inhoudend, in het meeste deel der gronden aan te raden is, en in dit geval wordt de « engrais magnésien », rijk aan magnesia, en tenzelven tijd kalk inhoudend, natuurlijk aangeduid. Deze meststof heeft nog het voordeel goedkoop te zijn.

De te gebruiken hoeveelheden zijn veranderlijk ; voor graangewassen, kan men beproeven 500 kil. per hectaar en voor beeten en voederplanten 1000 kilos.

E. S.
Landbouw-Ingenieur.

X Stralen. Zenuwziekten. Gevolgen van ongevallen. Dr BIENFAIT, Boulevard d'Avroy, 62, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.
Marmers. Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd).
Kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

Damen Doktoor:
Mme DAVIO-VERKOYEN,
Billy-straat, n° 9bis, Luik [Bonne femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

— **Sanatorium van Mont-sur-Meuse (Lustin).** — Ziekten der borst. — Pensioen 10 tot 12 fr. — Ascenseur. Centrale verwarming. Electrische verlichting.

— **Doctor R. WAUCOMONT**
Assistent bij de Universiteit, 119, Rue Paradis, Luik [Guillemins]. — Telefoon 3555.
Ziekten der Huid en der Waterorganen.
Raadplegingen van 2 tot 3 1/2 ure.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot deapotheek Gauthier, Mechelen.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.
Horlogiën in allen aard, met grooten afslag.

—o— Doctor SOLE, 262, Rue Royale te Brussel. — Ziekten der vrouwen, breuken, gezwellen.
Raadplegingen : Dinsdag, Donderdag, Vrijdag, van 2 tot 3 ure.

—o— **Financiënblad,** 19, Kruidtuinlaan, Brussel, verschijnt elken Zaterdag, in 20 bladzijden, groot formaat, KOST SLECHTS **Fr. 2,50** PER JAAR, geeft omstandige studiën over waarden aan 't orde van den dag, over economische gebeurtenissen, de ontleeding en beoordeeling van Bilans, een beursoverzicht en de officieele koerslijst van Brussel en Antwerpen, kostelooze financieele inlichtingen en raadgevingen. *Op aanvraag wordt het « Financiënblad » gedurende eene maand kosteloos toegezonden.*

—o— **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.
Meer dan 613 millioen reserve.
Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Eburons 34, Luik.

—o— Groot fabriek van FIJNE CIGAREN **L. Thiriart-Andrien,** 66, Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.
Vier millioen cigaren in magazijn.
Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

CHANTECLAIR
VIN de BORDEAUX CHAMPAGNISÉ MOUSSEUX
réunit les qualités toniques des grands Vins de Bordeaux et les propriétés digestives du Champagne. C'est le meilleur et le meilleur marché des Vins Mousseux. — **3, 4 et 5 francs la bouteille par caisse de 12 et 25 bout.**
Agents demandés. Ecrire avec références : **Chanteclair,** 249, Rue du Progrès, BRUXELLES

ASTHMA
Gij allen die aan het **Asthma** lijdt, schrijft aan **M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO** een PROEFDOOS zal zenden van
POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

Geen Grijs Haar

MEER !!!
« De Nieuwe London »
doet de grijze haren binnen enkele dagen verdwijnen, maakt het haar glanzend, en dwaas hart geven, belet het uitvallen en neemt de pellicules van het hoofd weg.
Slecht op den hals!
In flacons van fr. 1,50 en fr. 2,50
Engelsche Haarlikeur aan 2 fr. per flacon
Te koop bij Apothekers Drogisten, Haarsnijders en Reukwinkels

FRITZ,
Oogkundigen.
Leopoldstraat, 9,
(1ste verdiep)
— **LUIK** —
Al degenen die hunne oogen willen behouden, die het gezicht zwak hebben, kunnen zich wenden tot het HUIS FRITZ, het belangrijkste huis van optiek van het land.
BRILLEN — 1 fr. 50 — NEUSNIJPSER.
4 huizen in België :
Charleroi — Bergen — Namen — Luik.

DE

Bedrogen Erfgenaam

(20e VERVOLG).

— Ik ben niet van plan iets te zeggen, zegde hij.... Marten, rijd onmiddellijk naar M. Faynton en zeg hem dat ik aangehouden ben.

De andere beide mannen hadden zich nu rondom hem aangesloten.

— O, wees niet bang ! Ik zal niet wegloopen, zegde hij. Mag ik ook vragen waarheen ik word gebracht.

— Naar het policiebureel in de Branksome-Street, zegde de eene man.

— Zeg dan aan M. Faynton dat ik daar ben, gelastte Morris zijnen chauffeur.

Er stond een rijtuig aan den hoek van het plein, en op een wenk van een der mannen kwam dit voor het huis. Overigens was er haast niemand op de straat. Morris keek rond. Boven in het huis, dat hij zooeven verlaten had, was zijne moeder, die dezen avond te Falmer uit dineeren zou gaan. Helder stond de zon aan den wolkenloozen hemel, boven de vroolijk glinsterende zee. Vogels tsjilpten in de boomen, en de seringen stonden in bloei. Alles was levenslust. Alles had zijne vrijheid.

Toen ontwaakte er in den jongen man een nieuw instinct, en hoewel hij nog een oogenblik tevoren zijn woord had gegeven dat hij niet zou wegloopen, greep nu eensklaps de drank tot vrijheid hem aan. Alles was vrij ! Waarom hij niet ? — Hij schoot vooruit, sloeg rechts en links om zich heen — struikelde op den rand van het plaveisel, en viel. Onmiddelijk werd hij gegrepen, en het volgende oogenblik was hij in het rijtuig met stalen boeien om zijne polsen.

X.

Het was veertien dagen later, op een heeten morgen in Juli. In de anders zoo stille en stemmige straten van Lewes, heerschte eene ongewone levendigheid. Want de strafzitting werd heden geopend, en het is bekend dat als eerste zaak in behandeling zou komen de moord, over welken gansch Brighton den mond had vol gehad, sedert Morris Ashton voor het gerecht was getrokken.

Bij het voorloopige verhoor in het policiebureel was niet veel nieuws aan het licht gekomen, maar toch genoeg om hem te doen stellen in staat van beschuldiging. Zoo was het bekend, onder meer, dat hij eene zeer ernstige reden had tot wrevel en wrok tegen den verslagene. Zij die hem op den bewusten dag hadden gezien, herinnerden zich dat hij geheel buiten zichzelf was van opwinding. Men wist ook dat hij dien namiddag omstreeks zes uur in Falmer Park was geweest en een uur later ongeveer in zijn auto langs den straatweg naar huis was gereden. En — wat bijzonder tegen hem pleitte — in een kreupelbosch, dicht bij het lijk van den verslagene, was een dikke wandelstok gevonden, die als door een hevigen slag in twee helften gebroken was. In den knop van dien stok nu waren met een pennemes de letters gekrast : M. Asht.... Het éénige, wat zich niet rijmen liet, was de berooving van het slachtoffer. Want, zooals men zich herinneren zal, waren Mills horloge en beurs verdwenen ; en het viel toch moeilijk, dit feit op rekening te brengen van den beschuldigde.

Sedert dit voorloopige verhoor nu waren er eene massa verzwarende omstandigheden tegen den beklaagde opgedoken. Zoo heette 't althans. En niettemin werd verzekerd dat de gevangene zich zeer flink hield, in de vaste overtuiging dat zijne onschuld blijken zou. Andere daartegen beweerden dat dit slechts komedie was of een bewijs van totale zedelijke verstoktheid. Natuurlijk voelde men groote deelneming voor zijne moeder, en niet minder voor de familie Templeton en het meisje met wie Morris verloofd heette te zijn. In het bijzonder vertolkte zich deze deelneming van het publiek tegenover notaris Faynton. Hij immers was, hoewel geen bloedverwant, voor Morris als een vader geweest ; en terwijl Miss Madge Templeton, met de elasticiteit der jeugd zich over den slag nog wel zou kunnen heenzetten, was het voor een man op jaren inderdaad een heel ander geval. M. Faynton scheen dan ook door den schok totaal geknakt te zijn. Hij was op den dag van Morri's aanhouding niet te Brighton geweest, en het fatale nieuws was hem eerst in Londen ter oore gekomen. Het heette dat hij bij het hooren er van in zwijm gevallen was en slechts met moeite weer was bijgebracht. Sedert had hij dag en nacht voor den beschuldigde zich beijverd, hoewel met al de geringer wordende hoop op succes. Hij had er op gerekend, dat het horloge zou teruggevonden zijn en tot het spoor van den dief zou geleid hebben. Vergeefs echter. Het scheen echter dat de arme jongen zou gevonnisd worden. Alleen kon men hopen dat daar de verslagene hem had aangedaan, hem daardoorverzachtende omstandigheden zou worden toegestaan.

De indrukwekkende formaliteiten tot opening van de zitting waren afgeloopen. De rechter had zijne plaats ingenomen en legde op de tafel voor hem een klein, in papier gewikkeld pakje. De gezworenen waren beëedigd ; en tot den gevangene was de gebruikelijke vraag gericht, of hij tegen een deze mannen, die over leven of dood voor hem zouden hebben te beslissen, eenigerlei bezwaar had. Op de galerijen der toehoorders was geen plaatsje onbezet. Men had zich verdrongen, men had haast gevochten, om tenminste nog eene staanplaats te veroveren. Meerendeels waren het vrouwen en « dames » die geen hond zouden hebben kunnen zien slaan en die flauw zouden gevallen zijn als zij een kieken hadden zien slachten, maar die zich nu verkneukelden bij het schouwspel van een medemensch, voor de vierschaar gesteld onder betichting van moord, en met den strop, aan welken hij hangen zou, reeds zoo goed als om zijnen hals. Dit was dan toch ook werkelijk iets, waarbij geen tooneelvertooning, geen tragedie op de planken kon vergeleken worden.

Hij was zoo interessant, deze beklaagde. Zoo jong, zoo knap van uiterlijk, en van zoo goeden huize — verloofd bovendien met de éénige dochter uit eene zeer geziene familie! Welk een monster van vroege verdorvenheid moest hij wel wezen !.... En dat pakje in papier, dat de rechter voor zich had neergelegd, — wat zou dat wel bevatten ? — Zeker een akelige verrassing, die ten overvloede nog de schuld van den beklaagde boven allen mogelijken twijfel stellen zou... Hoe spannend, hoe boeiend was het alles !

De ambtenaar van 't openbaar ministerie opende de zitting met eene redevoering, droog en hard als hout, zijnde een opsomming van de feiten, naar welke het hof zijne uitspraak zou hebben te formuleeren.

De beklaagde, een jonge man van goeden huize, had sterke redenen tot wraakneming op den verslagene. Godfrey Mills had — zooals door getuigen kon worden gestaafd — den beklaagde schadelijk belasterd, en wel op eene wijze, die er op aangelegd was om het levensgeluk van den beklaagde te verwoesten. Ziedaar het voor de hand liggende motief tot den moord. De jury zou straks van een der getuigen — een ouden vriend van den beklaagde, en die in zekeren zin een vader voor hem was geweest — te hooren krijgen dat, nog weinige uren vóór de moord werd begaan, de beklaagde zich woorden had laten ontvallen, die slechts ééne verklaring toelieten : namelijk dat hij wraak en moord in den zin had.

Spreker schetste hierop de omstandigheden, voor zoover, die uit opgedane gegevens gebleken waren. Deze omstandigheden leverden wel is waar geen rechtstreeksch bewijs van schuld ; maar zij waren van dien aard, dat er aan de schuld van beklaagde niet redelijkerwijze kon getwijfeld worden. M. Godfrey Mills was op Dinsdag naar Londen vertrokken, met het plan om Donderdag avond in Brighton terug te keeren. Op Woensdag verkreeg de beklaagde kennis van het feit, dat M. Mills hem kwaadwillig belasterd had bij Sir Richard Templeton, met wiens dochter de beklaagde hoopte zich te zullen verloven. Mochten de gezwoornen het verlangen, dan zouden er getuigen worden opgeroepen, onder andere ook de bedoelde jonge dame zelf. Maar zoo niet, dan kon dit pijnlijke optreden bespaard blijven aan personen, die de algemeene achting genoten en voor wie het afleggen van getuigenis te dezer zake niet anders dan hartverscheurend zou kunnen zijn.

(Wordt voortgezet).